

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 86. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789441664.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Jeg ville virkelig i høj grad have været modtagelig for evangeliets lærdomme, dersom de var blevet mig meddelte med kraft og alvor; men desværre - dette var ingenlunde tilfældet. Flov spøg og upassende bemærkninger blandedes ofte ind i undervisningen, så at jeg, der fandt dette stødende, endog følte mig beføjet til at give min utilfredshed hermed tilkende, således at præsten gjorde mig den ære, da vi en dag var ene, at gøre undskyldninger for sin metode. »Men,« lagde han til, »lidt spøg er man nødt til at blande ind med, ellers falder alle ungerne i søvn.« Da tiden, hvori vi blev forberedte, var omme, skulle der bestemmes, i hvilken orden vi skulle stå på kirkegulvet. Da kaldte han mig en af de sidste gange ind til sig og sagde, at nu skulle han og jeg i forening bestemme, i hvilken orden vi skulle stå på kirkegulvet. Ja, det lyder utroligt, men det er sandt. Dette behagede mig ingenlunde, thi jeg havde takt nok til at finde det meget upassende, at jeg her kom på råd med; og jeg var ganske undselig for de andre børn, der imidlertid i et andet værelse ventede deres dom og godt havde gennemskuet, i hvilken hensigt han og jeg var ene sammen, 87 hvorfor de også flokkedes om mig, da jeg atter kom ud fra ham, for af mig at få deres skæbne at vide. I vor samtale spurgte han mig, om jeg ville stå øverst på kirkegulvet. Med en oprigtig ydmyghed svarede jeg, at dertil var jeg dog altfor uværdig. Jeg blev da efter hans vilje den tredje i rækken. Dagen kom, og vi aflagde vort løfte for Gud - et løfte, hvis betydning han ikke havde formået at gøre os klar. En naturlig højtidelig stemning og en ærbødig anelse om vigtigheden af dette øjeblik fulgte mig til og fra kirken; men noget tydeligt begreb om hele denne handling havde jeg ikke. Om aftenen kom efter skik og brug flere bekendte og venner for at lykønske os. Også Heiberg og hans moder kom og bragte os gaver i anledning af dagen. Heiberg forærede mig et meget smukt guldkors med lilla amethyst, [hvilket jeg endnu er i besiddelse af,] og min søster Amalie en ring med granater. Min gave var så påfaldende bedre end hendes, at den godmodige pige siden kom til mig og sagde: »Du ved, at jeg aldrig misunder dig noget, men denne forskel har rigtignok bedrøvet mig.« Og virkelig var det et rørende træk hos hende, at hun ellers aldrig følte nogen smerte over, at jeg blev foretrukket, men glædede sig oprigtigt over, hvad godt der mødte mig. Hvorfor hun just denne gang følte smerte, har jeg aldrig ret kunnet forstå. Heiberg og hans moders besøg i vort ringe hjem hin aften satte mig i stor forlegenhed, og jeg var bogstaveligt i feber, til de atter var borte. Jeg har ondt ved at sige, hvori egentlig denne forlegenhed bestod. Det var vel, fordi jeg skammede mig ved alt i dette hjem, hvilket i grunden var stygt og ukærligt af mig. Også Hermans nærværelse hin aften bidrog ikke lidet hertil; især da også han lagde sin forlegenhed i så høj grad for dagen, at han kort efter gik og først kom tilbage, da han kunne formode, de var borte.